

нование на бъдещето въскресение на българския народъ, който е разсѣянъ по Балканския полуостровъ. Отъ тогава се наче-нала пополярността на Славейкова. Въ Цариградъ той издавалъ много вѣстници на българскій езикъ, които единъ слѣдъ другий изчезвали подъ тежестта на цензурата и вслѣдствие конфискуването на *матботъ калемѣ* (бюрото по печата). Всѣко запрѣщаване на вѣстника струвало на Славейкова, освѣнъ туй, два или три мѣсеца затворъ, който той прѣкарвалъ въ вонешитѣ цариградски тъмници; освѣнъ това, къмъ затвора се присѣдинявали голѣми глоби, които само по себе, се разбира, се исплащали отъ кассата на българскитѣ патриоти. Въ свободно врѣме, което му доставяли турцитѣ, Славейковъ е написалъ нѣколко малки съчинения, комедии и поеми, които сж твърдѣ извѣстни въ България.

Избранъ въ 1879 г. за членъ на първото учрѣдително събрание въ Търново, той билъ единъ отъ водителитѣ, и тъй сжщо единъ отъ най изслушванитѣ и най популярнитѣ оратори на либералната партия. Президента на сегашното българско министерство, Петко Каравеловъ, дължи отчасти своето положение на постоянната дружба и чрѣзмѣрната скромность на Славейкова, който всѣкога се крилъ задъ оногова, когото считалъ за свой ученикъ.

Когато князь Александръ поискалъ да управлява при съдѣйствието на водителитѣ отъ консервативното меншинство, Славейковъ рѣшилъ да направи възвание къмъ страната и къмъ кабинетитѣ на великитѣ държави, и съ тая цѣль взелъ да издава вѣстника „Цѣлокупна България“ — вѣстникъ на болшинството и органъ на главния комитетъ на съединението. Тоя органъ билъ много распространенъ, което е и естествено, редактиралъ се отчасти по френски, отчасти по български и всѣкидневно излагалъ програмата на голѣмата либерална партия. Славейковъ управлявалъ българската частъ на вѣстника, а френската била дадена на единъ френскій инженеринъ.

Благодарение, именно, на тоя органъ и популарността на Славейкова, произлѣзло въ страната възбуждение на умове-